

opusdei.org

Príbeh veľkej rodiny

Možno sa niektorým z vás dostala pred pár rokmi do rúk útla knižka Rosy Pich-Aguilerovej – Ako byť šťastná s 1, 2, 3... deťmi. Malá kniha s veľkým obsahom. Rozpráva o živote jednej rodiny z Barcelony s 18 deťmi, z ktorých tri už odišli na večnosť.

20.04.2020

Autorka v knihe nepredkladá zoznam zaručených trikov a návodov na výchovu, ale s humorom a ľahkosťou rozpráva prostredníctvom

príbehov o radosti z veľkej rodiny.
Sama autorka pochádza zo 16 detí a jej manžel Chema (čo je skratka od mena José María) Postigo zo 14 detí.

S oboma manželmi som sa zoznámil na rodinnej konferencii vo Varšave v roku 2013. Hneď prvé, čo ma na oboch manželoch upútalo, bola radosť a pokoj, ktoré z nich vyžarovali. Na konferencii boli ako hlavní hostia, ktorí si ako jedinú podmienku účasti dali, aby neboli ubytovaní v hoteli, ale v nejakej rodine. Neskôr som sa dozvedel, že to bola štandardne ich jediná požiadavka, ktorej dôvod bol jednoduchý: spoznať kultúru a zvyky rodín v danej krajine a zároveň dať možnosť rodinám prejať svoju pohostinnosť.

V tieni extrovertnej Rosy sa vždy s úsmevom na tvári pohyboval jej vysoký manžel Chema. Dával priestor manželke, ale keď bolo

treba, jemne ju chytil za lakeť, aby doplnil jej rozprávanie. Obaja boli ten typ ľudí, ktorí si dokážu rýchlo získať srdcia ostatných. Veľmi rýchlo sme sa Rosou dohodli, že Akadémia rodiny vydá jej knihu v slovenčine a taktiež, že ju prídu spolu s Chemom uviesť na Slovensko.

Vďaka dôvere a ústretovému postojovi vydavateľstva sa nám podarilo slovenské vydanie pripraviť v krátkom čase, za menej ako rok po návšteve Varšavy. Základný predpoklad pre návštevu Rosy a Chemu bol splnený, a my sme sa tešili z predstavenia ich životného príbehu rodinám na Slovensku.

V Bratislave ich čakal v priebehu dvoch dní nabitý program: rozhovory v televíziách, rozhlase, interview pre týždenníky, uvedenie knihy vo veľkom knižnom dome ale aj besedy s čitateľmi a rodinami. Do takéhoto nabitého programu, kde

každá minúta bola využitá, sme im zaradili aj prehliadku Dómu sv. Martina s výstupom na jeho vežu. Akurát na oddych sme akosi zabudli. Napriek tomu celý tento náš nabitý program znášali s úsmevom a bez výhrad.

Z tejto návštevy mi utkvelo niekoľko drobných momentov: prvý bol, keď sme sa presúvali zo štúdia televízie zo Záhorskej Bystrice do budovy Slovenského rozhlasu v centre mesta a Chema sa ma opýtal: „Koľko máme času?“ Na moju odpoveď pohotovo zareagoval: „Tak to sa stihneme pomodliť ruženec.“ Ďalší z drobných momentov nastal pri prehliadke Dómu, ktorá mala pokračovať výstupom do veže Dómu. Chema využil situáciu a oznámil nám, že ho bolí noha a počká nás v hlavnej lodi chrámu. Ako sa ukázalo, pravým dôvodom bolo, aby tú polhodinku, čo sme ostatní venovali výstupu a prehliadke veže Dómu, strávil v

modlitbe pred svätostánkom. Vedel som, že aj vďaka jeho modlitbe všetko dopadne dobre.

Počas celého pobytu venovali ľuďom, s ktorými sa stretávali, veľa úsmevov a povzbudení. Medzi sebou prehodili len občas nejaké slovko. O to viac ma zaujalo, keď sme sa presúvali peši cez bratislavské Staré Mesto do jednej reštaurácie, kde nás čakal novinár zo známeho týždenníka, keď Rosa povedala, že si na chvíľu odbehne, a vošla do obchodíku, popri ktorom sme prechádzali. Za chvíľu vyšla so šálom pre svojho manžela a uviazala mu ho okolo krku. Nikto z nás, ktorí sme ich sprevádzali, sme si nevšimli, že začína od prechladnutia strácať hlas. Medzi nimi nebolo treba povedať ani slovo, aby si jeho manželka všimla tento detail a urobila pre neho túto malú pozornosť.

Do programu sme vsunuli aj návštevu škôlky, ktorú sme pomáhali zakladať, aby sa s nami podelili o svoje odporúčania a rady. Rosa a Chema boli totiž sami absolventi škôl personalizovaného vzdelávania a aj ich deti chodili a chodia do tohto typu škôl. Nenechali sme si ujsť túto jedinečnú príležitosť dozvedieť sa z prvej ruky ich rady a skúsenosti. Po príchode do škôlky im naši priatelia darovali veľké vrečko plné výborných čokoládových bonbónov pre ich deti. Rosa ho hneď otvorila a povedala, aby sme sa ponúkli. Všetci sme ostali trochu prekvapení. Keď zbadala naše rozpaky, doplnila: „Naše deti majú všetko potrebné.“ A sami si nezobrali ani jednu čokoládu. O školách personalizovaného vzdelávania nám rozprávali viac ako 2 hodiny bez prestávky s veľkým zápalom, napriek tomu, že mali za sebou už deň nabitý rozhovormi v televíziách, rozhlase, s novinármi a prehliadkou Dómu. Rozprávali nám

o nich s vášňou a zaujatím. Bolo na nich vidno, že rodinný život je ich vášeň a to nielen pre ich vlastnú, ale pre všetky rodiny, s ktorými sa mohli stretnúť, či už aktívnym zapojením do organizovania kurzov pre manželov alebo aktívnou podporou budovania škôl personalizovaného vzdelávania. Jednoducho nebolo možné, aby tento zápal nepreskočil aj na ostatných.

Týchto drobných a nenápadných lekcií počas ich krátkeho pobytu na Slovensku bolo veľa. Zdajú sa celkom obyčajné, ale až s odstupom času nadobúdajú celkový obraz ich života. Života kresťanských manželov, žijúcich svoje povolanie rodičov a manželov uprostred tohto sveta, s pokorou a radosťou, napriek všetkým zdanlivo neprekonateľným prekážkam, ktoré táto doba kladie pred rozhodnutím mať veľkú rodinu.

Na jar pred tromi rokmi sme dostali z Barcelony správu s prosbou o modlitbu: Chemovi diagnostikovali ťažkú chorobu. Choroba mala veľmi rýchly priebeh. O desať dní po tejto správe Chema v kruhu svojej rodiny odišiel k svojmu nebeskému Otcovi vo veku 56 rokov. Pohrebu v barcelonskej bazilike sa zúčastnilo okolo šesťtisíc ľudí z celého sveta. Mnohí boli prekvapení v koľkých krajinách mal priateľov a v koľkých srdciach zasial semienko nadšenia a zápalu pre službu rodinám zdanlivou obyčajnosťou svojho života: plnením si svojich manželských a otcovských povinností a službou iným rodinám dal nám, otcom, príklad cesty posväcovania sa uprostred tohto sveta.

Andrej Burianek

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/pribeh-velkej-rodiny/](https://opusdei.org/sk-sk/article/pribeh-velkej-rodiny/)
(24.03.2026)